

ВИСНОВОК

наукового керівника щодо виконання
індивідуального плану виконання освітньо-наукової програми
підготовки доктора філософії та роботи над дисертацією

Мосіна Андрія Володимировича

**«Стратегічне планування регіонального розвитку в системі публічного
управління в умовах глобальних викликів»,**

яка подається на здобуття наукового ступеня доктора філософії з галузі знань
28 – Публічне управління та адміністрування за спеціальністю 281 –
Публічне управління та адміністрування

Мосін Андрій Володимирович у 2020 році вступив до аспірантури Харківського регіонального інституту державного управління Національної академії державного управління при Президентові України. Навчальна складова індивідуального плану виконання освітньо-наукової програми підготовки доктора філософії Мосіна А.В. виконана вчасно та у повному обсязі.

Робота Мосіна А.В. над темою дисертації почалася із визначенням завдань дисертаційного дослідження а саме:

- дослідити сутність і зміст стратегічного планування в публічному управлінні та його специфіку на регіональному рівні;
- розробити теоретичну архітектуру системи стратегічного планування регіонального розвитку;
- здійснити концептуалізацію глобальних викликів у контексті стратегічного планування регіонального розвитку;
- провести системний аналіз інституційного забезпечення стратегічного планування в Україні;
- здійснити емпіричну верифікацію ефективності стратегічного планування регіонального розвитку;
- проаналізувати вплив глобальних викликів на регіональний розвиток України;
- розробити напрями модернізації системи стратегічного планування в умовах глобальних викликів;
- запропонувати механізми підвищення резильєнтності регіонального розвитку;
- обґрунтувати стратегічні імперативи регіонального розвитку в контексті децентралізації влади.

Всі визначені завдання дисертаційної роботи які ставив перед собою Мосін А.В. виконані та зроблені такі основні висновки.

У результаті дослідження сутності та змісту стратегічного планування в публічному управлінні здобувач обґрунтував його інтегративну природу як процесу визначення довгострокових цілей розвитку території та шляхів їх досягнення, що поєднує політичну, адміністративну, соціальну та економічну складові. Встановлено, що сучасне стратегічне планування в публічному управлінні характеризується переходом від директивного до інтерактивного підходу, що передбачає багаторівневу взаємодію стейкхолдерів, адаптивність до змін зовнішнього середовища та інтеграцію різноманітних інтересів територіальних спільнот.

Розроблено теоретичну архітектуру системи стратегічного планування регіонального розвитку, що включає взаємопов'язані структурні елементи: нормативно-правовий, інституційний, функціональний, інструментальний, просторовий та часовий виміри. Цей підхід дозволяє розглядати стратегічне планування як цілісну систему, де узгоджуються цілі різних рівнів управління, забезпечується комплементарність планувальних документів та формується синергія взаємодії різних суб'єктів розвитку території.

Здійснено концептуалізацію глобальних викликів у контексті стратегічного планування, що дозволило систематизувати їх вплив на регіональний розвиток та виявити їх трансформаційний характер. Визначено, що сучасні глобальні виклики (економічна турбулентність, цифрова трансформація, кліматичні зміни, демографічні зрушення, пандемічні загрози, геополітична нестабільність) мають системний вплив на всі аспекти регіонального розвитку та вимагають переосмислення підходів до стратегічного планування з акцентом на адаптивність, резильєнтність та випереджаючий характер прийняття рішень.

Проведений системний аналіз інституційного забезпечення стратегічного планування в Україні виявив його фрагментарність, неузгодженість між рівнями управління, недостатню координацію між центральними та місцевими органами влади, обмежену інституційну спроможність органів місцевого самоврядування. Встановлено, що чинна система стратегічного планування характеризується відсутністю єдиної методології, слабкою інтеграцією галузевих та просторових аспектів розвитку, недостатньою залученістю громадськості та експертного середовища до процесів планування.

За результатами емпіричної верифікації ефективності стратегічного планування регіонального розвитку виявлено низку системних недоліків: формальний характер багатьох стратегій, відсутність чіткого зв'язку між стратегічними цілями та конкретними проєктами, неефективність моніторингу та оцінювання, недостатнє ресурсне забезпечення реалізації

стратегічних планів. Встановлено також значну диференціацію між регіонами за якістю стратегічних документів та рівнем досягнення запланованих показників.

Аналіз впливу глобальних викликів на регіональний розвиток України дозволив визначити їх специфіку та інтенсивність для різних типів регіонів. Доведено, що найбільший вплив на регіональний розвиток України мають виклики, пов'язані з цифровізацією економіки, демографічними змінами, екологічними проблемами та геополітичною напруженістю. При цьому спостерігається диференційований вплив глобальних викликів на різні типи регіонів залежно від їх економічної структури, географічного положення та інституційної спроможності.

Розроблено комплексні напрями модернізації системи стратегічного планування регіонального розвитку, що включають: впровадження інтегрованого підходу до багаторівневого планування; розвиток інституційної спроможності органів влади усіх рівнів; вдосконалення методології стратегічного планування на основі сценарного підходу та форсайт-методології; запровадження механізмів гнучкого реагування на зміни зовнішнього середовища; розвиток цифрових інструментів стратегічного планування; посилення участі громадськості та експертного середовища.

Запропоновано інноваційні механізми підвищення резильєнтності регіонального розвитку, що спрямовані на формування здатності регіональних систем адаптуватися до глобальних викликів, протистояти шоківим впливам та швидко відновлюватися після криз. Ці механізми включають: диверсифікацію регіональної економіки, розвиток смарт-спеціалізації, формування регіональних інноваційних екосистем, впровадження інтегрованих підходів до просторового планування, розвиток міжрегіональної кооперації, створення систем раннього попередження та кризового реагування.

Обґрунтовано стратегічні імперативи регіонального розвитку в контексті децентралізації влади, що формують новий підхід до територіальної організації влади та управління регіональним розвитком. Визначено, що ключовими стратегічними імперативами є: забезпечення субсидіарності прийняття рішень, підвищення фінансової автономії територіальних громад, розвиток міжмуніципального співробітництва, забезпечення інклюзивності процесів розвитку, формування поліцентричної моделі просторового розвитку, впровадження інтегрованого підходу до планування розвитку територій різних рівнів.

Працюючи над дисертацією Мосін А.В. проявив себе як науковець, який має достатній рівень теоретичної і методичної підготовки, цілком спроможний

самостійно ставити й вирішувати наукові та практичні завдання. Слід відзначити вміння Мосіна А.В. працювати з інформацією, систематизувати й узагальнювати теоретичні та практичні матеріали дисертаційного дослідження.

Мосін А.В. плідно співпрацював з науковим керівником протягом усього терміну навчання в аспірантурі. Здобувач постійно вдосконалював свою професійну майстерність, підвищував рівень виконання наукових досліджень та зарекомендував себе як наполегливий, ініціативний та працелюбний дослідник. Здобувач безпосередньо брав участь у виконанні всіх етапів проведення дослідження. Ним проаналізовано літературні джерела за темою дисертаційної роботи, здійснено постановку мети і завдань дослідження, отримано, оброблено та узагальнено результати досліджень, обґрунтовано основні положення роботи та висновки. Усі наукові та практичні результати, що наведені в дисертації, отримані особисто здобувачем.

Дисертаційна робота Мосіна А.В. є самостійно виконаною науковою працею. Усі сформульовані в ній висновки, теоретичні положення та пропозиції ґрунтуються на особистих дослідженнях. У роботі не використовувалися ідеї співвиконавців науково-дослідної роботи. Основні положення дисертаційного дослідження висвітлено у достатній кількості публікацій.

Виходячи із зазначеного, вважаю, що наукова складова індивідуального плану роботи Мосіна Андрія Володимировича виконана повністю та на високому рівні.

Науковий керівник, доцент кафедри
публічної політики ННІ «Інститут
державного управління»
Харківського національного
університету імені В.Н. Каразіна,
кандидат наук з державного
управління

Денис Олійник

Денис ОЛІЙНИК

В.Гришко